

- Pasakos Miglei -

Gvorl aka Tararaika

Pasakos Miglei

Įvairios trumpos istorijos nevaikams



Baisiojo manijako siautėjimai

Kartą buvo viena mergina. Ir ji labai mėgdavo vaikščioti po visokias kavines ir ten gerti kavutes, ir su bachūrais pažindintis ir taip toliau. Ir kartą ji susipažino su vienu vaikinū. O ta mergina aišku nieko neįtarė, nors jau buvo vakaras. Nu ir ėjo jie gatve. O tas vaikinas buvo manijakas. Jis ją griebė ir nutempė į padjiezda. O mergina tuo tarpu rėkė ir klykė, bet jos niekas negirdėjo. Ir tada manijakas ėme ir nukando jai ausį. O jinai klykė toliau. Ir tada manijakas ėme ir nukando jai kitą ausį. O mergina klykė toliau. O tada manijakas nukando jai nosį.

Ir štai pro šalį važiavo mentai. Jie išgirdo, kaip rėkia mergina ir pamatė manijaką. Griebė jį ir ėme mušti. Bet manijakas buvo stiprus ir ištrūko ir pabėgo. Ir dar paskui trumpam sugrižo ir primušė visus mentus. Tada mentai ėmė ieškoti padjiezde. Įėjo į padjiezda, o ten – mergina, visa be ausų, be nosies, kruvina, akys išvirtę ir ropoja link jų. Ir klykia labai garsiai. Mentai išsigando, išsitraukė savo pūškes ir nušovė ją. Tur būt iš gailėsčio, kad nesikankintų.

Nuodingosios kramtoškės

Vienoje skautų stovykloje vaikai prisivalgė kramtoškių visokių - orbitų ir panašiai. Ir nuo to jų dantys pasidarė guminiai, o paskui išbyrėjo. Tai daktarai suvažiavo, prijungė vaikus prie šlangelių ir pradėjo juos dirbtiniu budu maitinti. Nu, sultimis visokiomis ir tyrelėmis. O vaikai nuo tų sulčių ir tyrelių pradėjo brinkti ir visai išpurto, pamėlynavo. Tai naktį juos iš vyškių sargyba su kulkosvaidžiais iššaudė, kad nesikankintų.

Baltojo kunigo mirtis

O kartą gyveno juodasis kunigas. Tai jis naktimis skraidydavo su savo sutana ir visus ką sutikdavo, tai papjaudavo. Ir kartą kaimiečiai pasiskundė, kad juos juodasis kunigas žudo. Tai atsiuntė jiems iš miesto baltąjį kunigą, kad mišias laikytų. Ir pradėjo tas mišias, ėmė dainuoti ir tik bach - langai bažnyčioje išdužo ir iš sklepo pasirodė juodoji ranka. Ir visi mato, kad ranka smaugia baltąjį kunigą. O tas pamėlynavo. Švogždžia ir miršta, nes negali kvėpuoti. Išsilakstė kaimiečiai. O kitą dieną kaimiečiai rado tik kunigo lavoną ir daug kraujų su apverstu kryžiumi. O pasku visi kaimiečiai numirė, nes juodasis kunigas juos išnuodijo. Tam, kad nesiskųstų, kam nereikia.

Juodojo karsto prakeikimas

Kartą gyveno berniukas. O jo sesė kiekvieną naktį vis atsibusdavo ir kažkur eidavo. Tai berniukas nutarė ją pasekti. Ir mato, eina sesė į juodąjį mišką, į juodąją bažnyčią ir ten - į juodąjį kambarį, kur stovi juodasis karstas su balta pagalvėle. Ir atsigulė sesė į juodąjį karstą, pagulėjo 5 minutes, atsikėlė ir nuėjo namo. Tai berniukas irgi atsigulė į karstą. Ir jaučia, kad atsikelti negali. O tada iš visur pradėjo lysti zombiai ir vampyrai, ir dar visokios šmėklos. O berniukas guli ir negali nieko padaryti. Ir bando rėkti ir irgi negali. O zombiai ir vampyrai apsupo ratu juodąjį karstą, uždengė jį juoduoju dangčiu ir nunešė į juodąsias kapines. Ir tenai palaidojo berniuką gyvą. O jo sesė tuo tarpu miegojo ir niekam nieko nesakė. O ryte tėvai atsibudo ir nerado to berniuko, bet nutarė, kad jis pabėgo iš namų, tai net neieškojo. O tas berniukas po žeme verkė ir neturėjo kuo kvėpuoti, kol galų gale numirė.

Kruvinasis vilkatas

Kartą vaikai žaidė bažnyčios šventoriuje. Ir nepastebėjo kaip atėjo vakaras. O tada atsidarė vienas kapas ir iš jo išlindo vilkatas. Ir ėmė gaudyti vaikus ir juos ėsti. O vaikai bėgo bėgo, ir mato, kad šventoriaus varteliai neatsidaro. Tai vilkatas prišoko prie jų ir irgi suėdė. O kai atėjo rytas, tai pamatė žmonės, kad visas šventorius kraujais ir žarnom aptaškytas. Tai nusprendė, kad kunigo darbas ir tą kunigą užmušė. O tas kunigas užtat irgi tapo vilkату ir paskui kaimiečiams keršijo. Jis apsigyveno šalia mokyklos ir vakarais gaudydavo vaikus ir juos sudraskydavo į gabalus, o paskui suėsdavo. Ir niekas jo negalėjo pagauti.

Kraupiųjų daktarų ligoninė

Kartą viena maža mergaitė smarkiai apsirgo ir ją paguldė į ligoninę. O ten buvo kraupieji daktarai. Tai ateina tėvai kitą dieną mergaitės aplankyti ir mato, kad daktarai ją paskerdė ir parašė į ligos lapelį, jog ji numirė nuo vėžio. O kai tėvai pradėjo verkti, tai ir juos paskerdė ir parašė, kad jie nuo infarkto numirė. O tuo tarpu daktarai ir seselės gėrė mergaitės kraują.

Kirmėlės

Kartą gyveno maža mergaitė. Geltonkasė tokia. Vaikščiojo ji į mokyklą. Ir kartą eina mergaitė iš mokyklos namo, ir mato - bandelė ant šaligatvio guli. Paėmė bandelę ir ėmė ją valgyti. O ten buvo kirmėlės. O mergaitė jų nematė. Ir pradėjo valgyt jinais kirmėlėmis. O kirmėlės pradėjo jai lįsti į nosį ir gerklę ir į akis. Ir uždusino negyvai.

Juodasis direktorius

O kartą mokiniai mokykloje žaidė į klases. Nu, kur šokinėti reikia po kvadratėlius. Žaidė žaidė, o vienas kvadratėlis buvo juodas. Tai vaikai kai tik užšokdavo ant jo, tai ateidavo juodasis mokyklos direktorius. Ir išsivesdavo kurį nors. Ir mokiniai taip vis šokinėjo šokinėjo, kol nei vieno neliko. O juodasis direktorius buvo vampyras ir jis vaikus ėsdavo. O mokinių tėvai nesuprasdavo, kur vaikai dingsta. O kai neliko mokinių, tai mokyklą uždarė, o direktorius kitur ėmė dirbti.

Gyvačių rūsys

Vieną kartą maža mergaitė nenuėjo į mokyklą, o nuėjo į rūšį žaisti. Ir žaidžia, žaidžia ji tam rūsyje ir nemato, kad pirma vienos rūšio durys užsidaro, o paskui kitos, o paskui iš viso visos durys užsidarė rūsyje. Ir tada pro grindis ir sienas ėmė sunktis kraujas. O mergaitė sau žaidė ir nieko nepastebėjo. O tada kraujas ėmė semti mergaitės kelius, o paskui ir krūtinę, ir rankas, ir pasiekė kaklą. Ir mergaitė vėl nieko nepastebėjo, nes ji pasidarė akla. Ir kai kraujas pasiekė jos burną, staiga išlindo gyvatės ir pradejo ryti mergaitę. O ji ėmė šaukti iš skausmo. Bet niekas jos negirdejo...

Kruvinasis daktaras

Tai vat, kartą gyveno kruvinasis daktaras. Jis gaudydavo vaikus ir jų krauju plaudavo sau barzdą. Ir kartą gyveno mažas berniukas ir jo sesutė. Tai tėvai juos pasiuntė į mišką uogų. O jie nenorėjo į mišką, nes bijojo kruvinojo daktaro. Tai jie nutarė geriau eiti į cirką. O kruvinasis daktaras iš tiesų ir vaikščiodavo į cirką, nes ten daug vaikų rinkdavosi. Tai jis pagavo tą mergaitę ir berniuką, ir nusitempė pas save į ligoninę. Ir ten ėme juos pjaustyti. O tėvai, kai nesulaukė vaikų, tai išėjo į mišką ieškoti, bet nerado. Tada sugrižo ir ėmė skambinėti visur, klausinėti, ar nežino, kur jų vaikai. Ir, galų gale, jie paskambino į tą ligoninę, kur dirbo kruvinasis daktaras, ir sužinojo, kad jų vaikai tenai. Ir tada jie nuvažiavo, išsigandę, kad gal jų vaikai į avariją papuolė, ar kažką. O ten jų jau laukė kruvinasis daktaras. Jis išnešė tėvams juodus karstelius ir sako:

- Jūsų vaikai į avariją papuolė. Mes bandėm juos pagydyti, bet jie numirė. Ir tėvai tada labai verkė, bet taip ir nesužinojo, kad jų vaikus nužudė kruvinasis daktaras.

Žiaurioji sekretorė

Viename ofise buvo žiaurioji sekretorė. Tai ji visados darydavo visiems zapadlo. Tai į kavą prispjaukdavo, tai y arbatą pamyšdavo, ant kėdžių kam nors padėdavo gabalėlį savo šūdo ir taip toliau. Žodžiu, šlykšti tokia buvo.

Ir kartą visi darbuotojai firmoje baisiai užsiparino dėl žiauriosios sekretorės. Tai jie kartą susirinko, prišiko visi jai ant kėdės, primyžo jai į puodelį ir prispjaudė, ir tada sako:

- Ateik pas mus į svečius.

Žiaurioji sekretorė nieko neįtarė ir atėjo pas darbuotojus į svečius. O tie ėmė ją mušti ir liepė valgyti šūdus ir myžalus. O sekretorė verkė ir valgė. O paskui ją užmušė.

Senelio kerštas

Kartą mažas berniukas nenuėjo į mokyklą, o nuėjo į kapines prie senelio kapo. O jo senelis kai mirė, tai liepė mokytis gerai. Tai nuėjo tas berniukas prie kapo ir sėdi ten, ir senelį prisimena. Nes senelis jam būdavo geras ir duodavo bulkučių, saldainių ir pinigų. Tai vat. Žodžiu, sėdi jis prie kapo ir staiga mato, kaip žemė sujuda. Aišku, persigando ir bando bėgti. Ir mato, kad kojos prie žemės priaugo ir neišaina pabėgti. O kapas vis juda ir juda, ir žemės slenka į šonus. Ir tada išlindo iš kapo jo senelis, sugriebė berniuką už gerklės ir sako:

- Tu kodėl dabar ne mokykloje!!! Aš tave pasmaugsiu!!!

Ir pradėjo berniuką smaugti. Nu, ir pasmaugė. O tėvai, kai surado berniuko kūną kapinėse, tai susinervino kad jis ne mokykloje, ir užkasė iškart į žemę, kad kas neįtartų, jog jie tą berniuką pasmaugė. Nes jie buvo alkoholikai ir seniai jau norėjo tą padaryti. O berniukas iš tiesų buvo dar truputį gyvas, nes senelis buvo geras ir nemirtinai jį buvo prismaugęs. Bet, kai tėvai jį užkasė, tas berniukas po žemėmis užduso ir numirė.

Vampyro Lianzbergo paslaptis

Kartą Lianzbergas nutarė aplankyti vaikus, tuos kurie vaikų namuose gyvena. Ir atėjo naktis, o Lianzbergas buvo vampyras. Tai ryte auklėtojos atsibunda - o visi vaikai negyvi, tik vienas gyvas likęs. Jis mažas labai buvo, pasislėpė, o Lianzbergas jo nepastebėjo. Tai auklėtojos tą vaiką klozete paskandino, kad niekam nepasakotų. O Lianzbergas ir toliau sau vaikus lanko, nes niekas jo pagauti su įrodymais negali.

Liftų manijakas

Kartą gyveno tokis žmogėnas. Tai apie jį kaimynai nieko neįtarė, o jis iš tiesų buvo manijakas. Dienomis jis šiaip būdavo bomžas ir po šiukšlynus ir šūdus visokius kapstydavosi. Todėl buvo labai purvinas ir smirdėjo kaip supuvusi silkė. O vakarais specialiai nueidavo į kokią nors laiptinę ir ten laukdavo prie lifto. Ir kai kokia nors mergina pareidavo į namus, ir norėdavo važiuoti į viršų, tai jis įsigrūsdavo į liftą pas ją ir imdavo ją visokiais būdais prievartauti. Išprievartaudavo ir paskum paleisdavo, visą sumuštą ir šūdais ištepliota, o pats pabėgdavo.

Nu, ir vieną kartą kažkokia mergina pastebėjo, kad jis laiptinėje laukia. Ir nutarė lipti laiptais, kad nereiktų lifte su juo važiuoti. Tai tas bomžas susinervino ir ėmė ją vytis. O merginai reikėjo į dvyliktą aukštą. Ir bėga ji, bėga, o bomžas vis vejasi. Ir girđi ji laiptais paskui ją bėgančius sunkius žingsnius:

- TAP!!! TAP!!! TAP!!!

Ir jaučia jinai, kad jau tuoj dvyliktas aukštas, ir kad jau namai artėja. O žingsniai vis arčiau:

- TAP!!! TAP!!! TAP!!!

Ir pribėga ji prie savo buto durų ir išsitraukia raktą, ir jau nori duris rakinti. O žingsniai jau visai čia pat:

- TAP!!! TAP!!! TAP!!!

Ir jau įkiša ji raktą į skylutę, ir jau rakins duris, o tada bomžas prie jos prišoko ir sako:

- Tai tu, kurva, norėjai nuo manęs pabėgti! Ir privertei mane laiptais laiptuoti! Tai dabar aš tave užmušiu!

Ir išsitraukė peilį ir nupjovė jai galvą. Ir kraujais aptaškė visą koridorių.

Tai vot, mergos, gereu važinėkit liftais.

Raudonkepuraitė

Kartą gyveno mergaitė. Ji turėjo senelę ir raudoną kepuraitę. Senelė gyveno už miško. Ir mergaitė jai nešiodavo visokias bulkutes ir šiaip visoki šlamštą, kad pavalgyti. Tiesiog jos senelė buvo dūra, vaizdavo kažkokią ekstrasensę ir kaimo žiniuonę, ir nenorėjo gyvent kaip žmogus. Ji buvo psichinė ligonė. Tai vat. Ir ėjo ta mergaitė su raudona kepuraitė per mišką. Nu, ir susitiko vilką, pasiutusį matyt. Tai tas vilkas jai ir perkando gerklę, mėsą surijo ten, žarnas išdrabstė ir taip toliau. Ir nefig čia fantazuoti apie protingus vilkus. Ir jokie ten medkirčiai nevaikščiojo pas jos senelę, nes ta buvo sena boba, kurios net visiškai nusilakęs medkirtys nesugebėtų išpisti. O Raudonkepuraitės tėvai buvo alkoholikai ir jiems irgi buvo poxui, tik tiek, kad kaimynai po poros savaičių įtarė, kad tėvai tą mergaitę pardavė, kad dirbtų mažamete prostitute. Nu ir įskundė. Iš pavydo, matyt. Tai jos tėvus už tai mentai supyzdino nerealiai, bet įrodymų nerado, taip kad viskas tuo ir baigėsi. Taip kad nefig čia fantazuoti apie visokius šūdus, nes realybė visai kitokia.

Buratino istorija

O vieną kartą, senais laikais, gyveno toks Karlas. Tipo oblius. Tai yra, stalius. Ar tai kažką tokio. Nu, jis kartą surado kažkokią malką ir išskaptavo iš jos kažkokią lėlę, kurią pavadino Buratinu. Tai vat. Karoče, visi žinojo, kad tas Karlas - tai psichas, bet kai jis pradėjo visiems kaišioti tą lėlę ir pasakoti, kad jinai gyva ir panašiai, tai kaimynai susinervino, vakare susirinko prie to Karlo namu, įsilaužė į vidų ir jį sukapojo į gabalus. Tiesiog jie buvo kaimiečiai. Ir jie galvojo, kad tas Karlas yra pavojingas psichas, o tada, senovėje, tai su tokiais paprastai elgdavosi. Užmušdavo ir viskas. Kad netrukdytų. O kas su ta lėle atsitiko, tai bbz. Turbūt sudegino, o gal šiaip išmetė. Nes nafig ji reikalinga?

Blogieji pyderai

Kartą gyveno tokia mergina, jai kokie 15 metų buvo. Nu, ji vaikščiojo į mokyklą, pamokas ruošdavo ir taip toliau. Gražutė buvo, šviesiaplaukė, didžiaakė, protinga ir gera. Na, tokia kaip angelėlis ar šiaip kažkokia fejė. Tai vat, kartą ji įsimylėjo vaikiną iš gretimos klasės. O tas vaikiną į ją dėmesio nekreipė. Na, ji tą vakiną kalbindavo, bandydavo jį po pamokų sutikti, o jai vis nepavykdavo. Kiek ji besistengė, vis nekreipė į ją dėmesio tas bernelis. O jis toks gražus, protingas buvo. Ir švelnus, ir mandagus, ir taip toliau. Taigi, meilė niekaip negalėjo išnykti.

Ir tada mergina ėmė tiesiog nuolat paskui jį sekioti. Ir kartą ji pamatė, kaip tas vaikiną su savo draugu eina kažkur į mišką. Nu, mergina aišku, juos ėmė sekti, bet greitai pametė iš akių. Klaidžiojo, klaidžiojo ji po mišką, kol galų gale mato - laukymė vidury miško stovi. O toj laukymėje jos mylimasis ant keturių, visas plikas. O jį tas jo draugelis per šikną dulkina. Padulkino, padulkino, o tada jos mylimas vaikiną ėmė čiułpti tam savo draugeliui pimpalą.

Nu karoče, mergina susinervino labai žiauriai, parėjo namo, paverkė per naktį, o ryte pasikorė. O tie du pedikai tai ir dabar dar tur būt dulkiasi. Vienas su kitu. O gal ir su kitais pedikais. Ir bybius čiułpia. Taip kad žinokit: pyderai yra blogis.

Dėdulės gimimo diena

Vieną kartą gyveno tokis dėdulė. Turėjo jis tris vaikus, žmoną ir laimingai gyveno. Ir vaikučiai jį mylėjo, ir žmona, nes jis buvo labai geras, bet neturtingas. Bet jis buvo labai darbštus, todėl jaukų butuką buvo įrengęs. Ten jo vaikai ir žmona su juo gyveno. Ir tas dėdulė dirbo labai daug, kad išlaikyti šeimą. Ir jei kas būdavo dar didesnis vargšas, tai jis visada padėdavo, nes buvo labai doras ir užjausdavo kitus. Visi jį mylėjo.

Nu, ir kartą vakare buvo jo gimtadienis, todėl jis po sunkios darbo dienos su draugais užsuko į bariuką, išgėrė vieną bokalą alučio, nes buvo jo šventė, ir tada ėjo namo. Visai nedaug išgėręs. Ir pro šalį važiavo mentai. Tai jie sustojo ir sako tam dėdulei:

- Tai kur eini?
- Namo, pas žmoną, vaikučius...
- Tai tu girtas?
- Ne, aš tik truputį išgėręs...

Tada mentai iššoko iš mašinos ir ėme pyzdinti tą dėdulę su bananais. Daužė per galvą, per šonus, per pilvą, per nugarą. Sudubasino, įmetė į savo kazeloką ir išvežė už miesto. Į šiukšlyną. Ir ten išmetė.

O dėdulė buvo jau senas, ir sveikata jo buvo jau silpna. Mentai, bepyzdindami, jam sulaužė šonkaulius ir kojas, todėl jis negalėjo net pašliaužti. Jis gulėjo ir galvojo apie namus, vaikučius, jo belaukiančią žmoną... Ir tyliai verkė...

Atėjo naktis, atšalo... Ryte bomžai aptiko žmogelio kūną, iškratė jo kišenes ir užvertė šiukšlėmis, kad nieks nerastų ir jų neap kaltintų. Ir nei žmona, nei vaikai, daugiau niekad jo nematė...

Senelis Šaltis

Ar žinote, vaikučiai, iš kur atsirado Senelis Šaltis? Jums, vat, tėvai pasakoja visokias pasakas, kad jis iš šiaurės atvažiuoja ir dovanėles geriem vaikam dalina. O iš tiesų tai nihuja. Iš tikro, tai senas pedofilas, kuris ateina į namus išsirinkti vaikučių. Ir, jei vaikas jam patinka, ir moka gražių dainelių ir eilėraščių, tai jis tą vaiką įsikiša į maišą, o tėvams sumoka daug babkių. O tada tą vaiką nusiveža į mišką, pririša prie medžio, ir kaišioja bybį jam į šikną, į burną ir į kitas skyles, o paskui nupjauna jam galvą ir išmeta į duobę, kur pas kaimiečius tualetuose būna. Į tas duobes kaimiečiai šika. Ir žinokit, kad tos dovanos, kurias Senelis Šaltis dalina, tai yra tiesiog padjobkės. Jas kiniečiai gamina ir jos nieko nevertos.

Ir dar žinokit, vaikučiai, kad tėvams iš jūsų vienos išlaidos ir vargas, ir nihuja jūs tėvam nereikalingi, ir jie jus ir už dyką tam Seniui Šalčiui atiduotu, bile tik tas imtų. Tai vat.

Tik nepainiokit Senio Šalčio su pyderais, nes pyderai tai šiaip tokie labai geri ir švelnūs dėdės, kurie bobomis apsimeta. O paskui tie dėdės kur nors pasislepia ir bybius kaišioja vienas kitam y subinę ir į burną. O Senis Šaltis - tai pedofilas. O pedofilai bybius į vaikus kaišioja. O paskui juos užmuša.

Iš kur atsiranda vaikai

Ir dar žinokit vaikai, kad jus visai ne kažkoks gandras atnešė. Iš tiesų tai kažkokis dėdė buvo įkišęs savo pimpalą jūsų mamoms į putę. Ir tas dėdė gal net visai ne jūsų tėtis buvo, o šiaip koks nors neaiškus tipas. Ir jo gal niekas net neatsimena nes jūsų mamos gal girtos buvo. Ir, žodžiu jis įkišo pimpalą tai jūsų mamai į putę, ir ten pirmyn-atgal su pimpalu makalavo, kol, galų gale, nuleido tokio skysčio, kuris vadinamas sperma. Arba šiaip malafke. Tik nepainiokit tos spermos su sysiukais, nes tai visai kas kitko. Tai ne myžalai kokie nors, o tokia kaip ir kažkokia gleivė, su tokiais spermatozijais. Jie yra panašūs į bakterijas ir turi uodegas.

Tai vat. Ir tas skystis kaip kokia bakterija užkrėtė jūsų mamą, ir iš jo pasidarė toks guzas, iš kurio išaugo vaikas motinos žarnyne. Nu, ir paskum per putę tas vaikas kartu su visokiais kraujais, šūdais, myžalais ir kitokiu šlamštu išlindo. Nu, vot taip jūs ir atsiradot.

Taip kad žinokit, vaikučiai, kad jūs iš pyzdos išlindę ir bybiu daryti. O jei jus gandras atnešintų, tai jau senai tuos gandrų visi būtų išnaikinę naher, nes kokiam dar durniui gali vaikų prireikti?

Ir dar žinokit vaikučiai, kad tėveliai visus tuos mitus apie gandrų ir panašų šlamštą jums pasakoja tam, kad jūs nuo jų atsipistumėte ir neįtartumėte visokių huinių, kurias jie gali su jumis padaryti. Nes patys pagalvokit: kokią šlykštybę gali su jumis padaryti tėvai, jei jau jie kaišioja vieni į kitus visokius bybius, o jus pačius ištraukė iš pyzdos kartu su visokiais kraujais, žarnų gabalais, šūdais ir kitu šlamštu?

Apie Snieguolę ir 7 nykštukus

Karoče, visa šita pasaka atkeliavo iš senų senovės, kai dar žmonės nihuja nežinojo jokios medicinos ir tikėjo visokiom nesamonėm apie visokius idiotizmus. Tada būdavo daug visokių debilų.

Tai vat, kartą gyveno tokia mergina, vardu Snieguolė. Ji buvo zajebys boba, graži blondynka su dideliais papais, raumeninga subine ir taip toliau. Tokia labai maloniai atrodanti. Nu ir karoče, ją labai visi mylėjo, nes ji nieko nepasiųsdavo toliau, o duodavo visiems, kas tik užsinorės.

Nu ir karoče, taip su visais besipisdama, ji užsikrėtė kažkokiu sifiliu ar tai triperiu, ir apkrėtė tuo sifiliu dafiga žmonių. Tai visi žiauriai susinervino ir nutarė ją užmušti. O ji irgi susinervino, kad visi jos taip nekenčia, ir todėl nutarė nusižudyti.

Susirado ta Snieguolė tumbačkėj kažkokių tablečių migdomųjų ir prisirijo. Nu ir, karoče, užmigo kaip lapas. O žmonės, kai susirinko, norėdami ją užmušti už visokių sifilių platinimą, tai nutarė, kad ji jau pati nusibaigė nuo to paties sifilio. Karoče, jie ten kaimiečiai buvo visi, dūrikai. Nu tai tie kaimiečiai paėmė tą mergą ir išvežė į mišką, kad mieste nesmirdėtų. Nes lavonai labai greit supūna ir labai smirda.

O miške ją aptiko beždžionės, kurias tie dūrikai kaimiečiai laikė nykštukais. Jie nežinojo, kad tai beždžionės, nes buvo laukiniai. Nu ir tos beždžionės tą Snieguolę irgi išpiso per visus galus. Nu ir, aišku, irgi apsikrėtė. Bet kadangi tos beždžionės buvo durnesnės net už kaimiečius, tai jos nesisaugojo ir todėl visos išdvėsė.

Tai vat. Nuo to laiko nihuja beždžionių Europoje neliko. O ta Snieguolė tai iš tiesų apsinuodijo tais migdomaisiais ir irgi numirė, beždžionių bepisama, o kadangi miegojo tai net malonumo nepajuto. O daunai kaimiečiai paskui prisifantazavo visokių šūdų apie karalaičius, nykštukus ir kitokias hujnias, vot ir gavosi tūpa pasaka apie Snieguoles visokias.

Godžioji bobutė

Kartą gyveno bobutė. Kaimietė ji buvo. Nu ir kaupė jinai visokias pensijas po truputį, kad galėtų pasilaidoti, kai numirs, su mišiom ir taip toliau. Nu, ji buvo durna ir tikėjo kad kai numirs, tai jos lavonui patiks muzikos klausytis ir panašiai. O šiaip ji daržuose kapstydavosi ir visokias bulves bei svogūnus augino, tipo, maistui. Nes pensijos gaudavo tik kokį 100 litų, o ir tuos mokesčiam turėdavo sumokėt. Nu, ir ji taip daug metų gyveno.

Ir kartą ją užtiko chuliganai. Dave jai į snukį, o paskui, kadangi buvo girti ir labai durni, tai dar išprievartavo, o paskui užmuše. Matyt, nepatiko jinai jiems. Nu, dar ten pakankino visaip su lygintuvais, kad babkes atiduotų ir panašiai. Bet bobutė nieko jiems nesakė, nes ją ištiko priepolis ir ji numirė. Tai jie visą namą išvertė, bet nihuja babkių nerado, nes bobutė pečiuj jas paslėpus buvo. Nu ir, karoče, paskui tie chuliganai pabėgo ir nihuja niekas jų nerado. O bobutės babkių irgi nieks nerado, tai karoče, pakasė ją kažkur be jokių mišių šiukšlyne.

Taip kad, ir bobutė apsidūchino ir chuliganai tie debilai buvo. O būtų bobutė babkes atidavusi, tai bent kažkam būtų buvę gerai. O dabar šūdas visiems gavosi.

Pelenė

Vieną kartą gyveno tokia mergina. Ji buvo Pelenė. Kitaip tariant, bomžė. Nu, ir turėjo ten hujovą pamotę. Ir kartą jos pamotė su dukrom išvažiavo į kažkokį tūsą, o Pelenę paliko namuose. O šiaip tai ta pamotė hujova buvo, ji tą Pelenę laikė šuns būdoje ir šerdavo visokiom atliekom. Tai todėl ta Pelenė nuo to iš tiesų buvo panaši į tikrą didelę rupūžę.

Nu tai vat. Išvažiavo ta pamotė su dukrom tūsintis. O Pelenė irgi užsimanė. O pro šalį ėjo tokia bobulencija, čigonė. Nu ta ir sako:
- Davai, aš tau atvesiu berniukų, tu juos aptarnausi, o aš tau už tai duosiu narkatos. O kai pavalgysi narkatos, tai pakliūsi į dar geresnį tūsą, negu tavo pamotė.

Nu karoče, ta Pelenė buvo totali dūra, jai dauno sindromas šiaip buvo, tai ji ir sutiko ten pistis su visokiais alchašais. O čigonka jai narkatos duodavo už tai. Nu ir karoče, tuom viskas ir baigėsi.

O visokios ten pasakos apie karietas iš moliūgų ir visokius princus - tai tiesiog tos silpnaprotės kliedesiai.

Šūdų pyragėliai

Tai vot. Žinokit, kad prie stoties būna tokios bobos, kurios pardavinėja tokius beliašus. Bet iš tiesų tai jos parduoda šūdų pyragėlius. Nusiperki tokį pyragėlį, o jis visas toks karštas, garuojantis. Ir tada pradedi jį valgyti. Atsikandi, o iš jo pradeda dribti karšti, garuojantys šūdai. Ir jų daug, jie teka, drimba ant rankų ir tykšta ant žemės. Ir jie tokie rudi, su žalsvu atspalviu, ir driblūs ir šleikščiai dvokiantys.

Taip kad nepirkit niekados beliašų prie stoties, nes galit nusipirkti šūdų pyragėlį.

O kai tos bobos neturi šūdų, nes nesugeba prišikti daugiau, tada į tuos beliašus deda kačių ir šunų mėsą. Jos rytais specialiai važiuoja į šiukšlyną ir ten prisirenka padvėsusių kačių ir šunų lavonų. O bomžai tuos lavonus sumala ir paskui tos bobos visą tą malta šūdą irgi deda į beliašus. Ir dar prispjaudo ir bomžų šūdo prideda.

O baisiausiai tai daro viena boba – tokia Tiotia Zosia. Tai ji dar prideda traiškyto stiklo, ir kai kas nors nusiperka beliašą, tai laukia, kol žmogus atsikąs. O tada prišoka prie jo ir išduria jam akis. Ir tada atima visus pinigus ir daiktus. O kai pasitaiko vaikai, tai jinai juos nutempia pas save į šiukšlyną ir ten verčia valgyti šūdus, kol jie numiršta, nes apsinuodija maistu.

Legenda apie Joną krikštytoją

Kartą gyveno tokis dūrikas Jonas. Jonelis tipo. Ir jis karoče buvo vienas iš tų didelių žlobų kaimiečių, kurie deriovniose gyvena. Tik tiek, kad jis buvo silpnaprotis ir kartu pedofilas.

Tai vot, jis gyveno Izraelyje ir buvo žydas. Nu, visur gi būna urodų juk. Tai vat. O ten visi kariavo su arabais. O jam nereikėjo, nes jis buvo silpnaprotis. Užtat jis visaip gundydavo vaikus ir siūlydavo čiulpti jiems pimpalą. O kai kartą vaikų tėvai jį pagavo, tai jis, bandydamas išsisukti, pradėjo jiems skleisti visokius mitus apie visokias šventas dvasias ir taip toliau. Ir kažką kliedėti apie pašventinimus kažkokius.

O tada buvo senoviniai laikai ir visur buvo vien tūpi kaimiečiai, tai jie juo ir patikejo ir ėmė čiulpti jam pimpalą. Nu ir užčiulpė jį visiškai. Tai jis nutarė, kad geriau tegu čiulpia mažiau. Tai tada sugalvojo gudrų triuką, nes nors ir debilas buvo, ale vis viena ne toks durnas kaip kaimiečiai. O jo triukas buvo paprastas: kaimietis turi jam čiulpti pimpalą po vandeniu, kiek įstengs čiulpti nekvėpuodamas.

Tai vot, taip ir atsirado krikštyjimas vandeniu. O paskum ten jį susekė ir nukirto jam galvą, taip ir reikia tam pedofilui neraliuotam.

Krikščionys

O paskum kartą gyveno irgi kitas žydas. Tas tai buvo toks tūpas, kad jį net visi kiti kaimiečiai iškart atpažindavo ir sakydavo, kad tai tūparikas.

Nu ir kartą tas tūparikas pabėgo iš namų ir neturėjo, aišku, ką valgyti ir taip toliau. Tai jis valkiojosi, valkiojosi ir susipažino su būriu tokių pat urodu ir pradėjo jiems pasakoti visokią briedą apie šventas dvasias ir panašiai. Nu, tiesiog jis šyzikas buvo, jam gal haliūnikai vaidenosi. O tie durniai ir patikėjo. Tai nutarė, kad tas dūrikas yra krūtas, nes mato haliūnikus, kurių jie nemato.

Nu ir karoče jie taip valkiojosi po Izraelį, nes irgi visi buvo žydai. Ir bandė skleisti visokius mitus. Aišku, juos visi siuntinėjo nahuj. Tik tiek, kad tas vienas tūparikas buvo tūpesnis už kitus ir ėmė razborkes turgeliuose daryti. Viduryj dienos. Tipo, vierchas. Nu, už tai jį ir pagavo, ir supyzdino, o paskum ne tai pakorė, ne tai kažkaip panašiai užmušė. O atpažino jį pagal tai, kad su visais laižėsi. Tiesiog jie buvo pedikai. Tai va.

O tada atsirado dar durnesnių visokių kaimiečių. Tai tie kaimiečiai jau gyveno ne Izraleyje, o kažkur kitur. Jie buvo iš viso tokie durni, kad net rašyti ir skaityti nemokėjo. Gyveno miškuose ant medžių. Tai jie nutarė, kad tas kaimietis, kurį kažkaip pakorė, yra dievas. Ir dar kažkodėl ėmė pamėgdžioti tuos idijotus, kurie kitam kaimiečiui bybius čiulpdavo.

Durniai, ar ne?

Miegančioji gražuolė

Nu tai vot. Kartą gyveno mieganti gražuolė. Narkomanė ji buvo tokia. O jos tėvas labaj nervinosi. Nes ji nesipisdavo, į bachūrus nežiūrėjo, o tik narkatos ieškodavo visur. Prisilupdavo gerai ir miegodavo ahujennai ilgai. Po keletą savaičių. Prie lašelinės prisijungusi. O paskum tik pyst - atsibunda iš kažkur, ir iškart randa vėl narkatos. Ir vėl iškart miega. Ir sapnuoja visokius haliunikus. Karoče, ji buvo nenormali. Narkomanė tokia. Tai vot.

Tai jos tėvas, kuris buvo karalius, kvietė daktarus visokius, ale nihuja tai nepadėdavo. Nes ta gražuolė labai gerai buvo ant tos narkatos užsėdusi. Nu ir taip tesėsi daug metų. Tai galų gale tas karalius paskelbė, kad išleis ją už bet ko, kas tik sugebės ją pažadint.

Nu tai ir pradėjo rinktis visokie riteriai, kareiviai, bomžai, šiaip kaimiečiai ir kiti dūrikai. Nu ir kai ji atsibudo tai pamatė juos ir sako: - Tekėsiu tik už to, kuris irgi pabandys narkatos, kaip aš! Ir tada ji davė visiems narkatos, ir visi nutarė pabandyti. Nu ir iškart visi irgi tapo narkomanais. Nu tai vot tuom ir baigėsi. Tik tiek kad visi buvo narkomanai ir fsio. O ta dūra karalaitė taip ir numiro vis miegodama. Ir iš viso jai buvo jau 60 metų, kai tėvukas jos susiprato. O gražuole ją vadino tik todėl, kad ji buvo karaliaus dukra ir visi bijojo, kad juos supyzdins, jei jie kažką pasakys. O iš tiesų ji visa buvo stora, raukšlėta, pūliniuota ir totali dura. Todėl visi geriau sutiko tapti narkomanais, negu su ja pistis. Vot ir viskas.

Legenda apie Bezdonių įkūrimą

Kartą gyveno piktoji boba. Ji buvo labai apasna. Visus badydavo šakėmis ir dar įberdavo visiems į maistą šūdų. Tiesa, ji buvo sena ir tų šakių nepanešdavo, taigi, jos nieks per daug nebijojo. O ir pribarstyti į maistą daug negalėjo, nes dažnai nesugebedavo prishikti. Užkietėjimas jai buvo. Bet jau kai jau pašikdavo, tai priberdavo, oi priberdavo. Tai ją už tai beveik kas dieną kas nors žiauriai supyzdindavo.

Ir kartą ta boba sugalvojo visiems už tai atkeršyti. Kažkur surado kažkokį sifilitiką ir nuo jo apsikrėtė. Ir tada nuėjo į viešnamį įsidarbinti. Bet, kadangi ji buvo sena, tai ją iš ten išspyrė ir supyzdino žostkai. Taip, kad ji ir nuduso šiukšlyne.

O ten ją surado kažkokie chroniai. Bomžai tokie. Jie tame šiukšlyne gyveno. Nu, ir jie buvo tokie girti, kad jiems buvo viskas pofig. Tai jie irgi apsikrėtė sifiliu. O kadangi jie kartais prievartaudavo moteris ir vaikus, tai greitai visas miestelis apsikrėtė sifiliu. Nu, ir karoče visi išmirė. Net ir tas viešnamis visas išduso, nes bomžai ten kartais irgi nueidavo.

Ir kai visur gatvėse voliojosi vien lavonai, tai jie puvo ir labai smirdėjo. Tai užtat aplinkiniai kaimiečiai tą miestelį pavadino Bezdonimis.

O iš tiesų tai tas miestelis nieko bendro neturi su bezdalais. Tiesiog tenai siaučia pats baisiausias mirtinas sifilis.